A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (nyolcadik tanács)

2011. március 24.*

A T-386/06. sz. ügyben,

a **Pegler Ltd** (székhelye: Doncaster [Egyesült Királyság], képviselik: R. Thompson QC és A. Collinson solicitor)

felperesnek

az **Európai Bizottság** (képviselik: A. Nijenhuis és Bottka V., meghatalmazotti minőségben, segítőik: S. Kinsella és K. Daly solicitors)

alperes ellen

az [EK] 81. cikk és az EGT-Megállapodás 53. cikke értelmében megindított eljárás[ban] (COMP/F-1/38.121 – „szerelvények”-ügy) 2006. szeptember 20-án

* Az eljárás nyelve: angol.

hozott C (2006) 4180 bizottsági határozat részleges megsemmisítése iránti kérelem, valamint másodlagosan a felperesre az említett határozatban kiszabott bírság összegének csökkentése iránti kérelem tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (nyolcadik tanács),

tagjai: M. E. Martins Ribeiro elnök, N. Wahl (előadó) és A. Dittrich bírák,

hivatalvezető: J. Palacio González főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2010. január 28-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei és a megtámadott határozat

1 Az [EK] 81. cikk és az EGT-Megállapodás 53. cikke értelmében megindított eljárás[ban] (COMP/F-1/38.121 – „szerelvények”-ügy) 2006. szeptember 20-án hozott C (2006) 4180 határozatban (összefoglaló: HL 2007. L 283., 63. o., a továbbiakban:

megtámadott határozat) az Európai Közösségek Bizottsága megállapította, hogy több vállalkozás megsértette az EK 81. cikk (1) bekezdését és az Európai Gazdasági Térségről (EGT) szóló megállapodás 53. cikkét azzal, hogy az 1988. december 31. és 2004. április 1-je közötti különböző időszakokban részt vettek a közösségi versenyszabályok egységes, összetett és folyamatos megsértésében, amely a rézből és rézötvözetből készült szerelvényeknek az EGT területét lefedő piacán versenyellenes megállapodások és összehangolt magatartások összességében nyilvánult meg. A jogsértés az árak rögzítésében, az árakra, engedményekre és visszatérítésekre vonatkozó listákban és az áremelések alkalmazási mechanizmusaiban való megállapodásban, a nemzeti piacok és az ügyfelek felosztásában és egyéb kereskedelmi információk cseréjében, valamint rendszeres találkozókon való részvételben és egyéb, a jogsértés megkönnyítését célzó kapcsolatok fenntartásában állt.

2 A felperes, a Pegler Ltd, és a Tomkins plc, amely a tényállás időpontjában az anyavállalata volt, a megtámadott határozat címzettjei között szerepel.

3 A felperes 1986. június 17. és 2004. január 31. között 100%-ban a Tomkins leányvállalata volt. A felperest 2004. február 1-jén értékesítették az irányító csoportjának. A Pegler Holdings Ltd-t és a felperest 2005. augusztus 26-án értékesítették az Aalberts Industries NV-nek, a megtámadott határozat egy másik címzettjének.

4 A Mueller Industries Inc., egy másik rézszerelvénygyártó, 2001. január 9-én tájékoztatta a Bizottságot a szerelvények ágazatában és más, a rézcsövek piacával összefüggő iparágakban fennálló kartellről, és arról, hogy a kartellügyek esetében a bírságok alóli mentességről és a bírságok csökkentéséről szóló bizottsági közlemény (HL 1996. C 207., 4. o., a továbbiakban: 1996. évi engedékenységi közlemény) alapján együtt kíván működni (a megtámadott határozat (114) preambulumbekezdése).

5 A Bizottság 2001. március 22-én és 23-án a rézből készült csövekkel és szerelvényekkel kapcsolatos vizsgálat keretében az [EK 81.] és az [EK 82.] cikk végrehajtásáról szóló első, 1962. február 6-i 17. tanácsi rendelet (HL 1962. 13., 204. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 3. o.) 14. cikkének (3) bekezdése alapján több vállalkozás helyiségeiben be nem jelentett vizsgálatokat végzett (a megtámadott határozat (119) preambulumbekezdése).

6 Ezen első vizsgálatokat követően a Bizottság 2001 áprilisában a rézcsövekkel kapcsolatos vizsgálatát három külön eljárásra különítette el, azaz a COMP/E-1/38.069 – „rézből készült vízvezetékcsövek"-ügyre, a COMP/F-1/38.121 – „szerelvények"-ügyre és a COMP/E-1/38.240 – „ipari csövek"-ügyre vonatkozó eljárásra (a megtámadott határozat (120) preambulumbekezdése).

7 A Bizottság 2001. április 24-én és 25-én további be nem jelentett vizsgálatokat végzett a Delta plc, egy nemzetközi mérnöki cégcsoportot vezető társaság helyiségeiben, amely cégcsoport „Tervezés" elnevezésű részlege több szerelvénygyártót foglalt magában. E vizsgálatok kizárólag a szerelvényekre vonatkoztak (a megtámadott határozat (121) preambulumbekezdése).

8 A Bizottság 2002 februárjától/márciusától kezdve a 17. rendelet 11. cikke, majd az [EK] 81. és az [EK] 82. cikkben meghatározott versenyszabályok végrehajtásáról szóló, 2002. december 16-i 1/2003/EK tanácsi rendelet (HL 2003. L 1., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 205. o.) 18. cikke alapján több tájékoztatáskérést is intézett az érintett felekhez (a megtámadott határozat (122) preambulumbekezdése).

9 Az IMI plc 2003 szeptemberében kérte az 1996. évi engedékenységi közlemény kedvezményeiből való részesülést. E kérelmet követte a Delta cégcsoport (2004. márciusi) és az FRA.BO SpA (2004. júliusi) kérelme. Az utolsó engedékenység iránti kérelmet az Advanced Fluid Connections plc nyújtotta be 2005 májusában (a megtámadott határozat (115)–(118) preambulumbekezdése).

10 A Bizottság 2005. szeptember 22-én a COMP/F-1/38.121 – „szerelvények”-ügy keretében jogsértési eljárást indított, és kifogásközlést fogadott el, amelyet többek között a felperessel is közölt (a megtámadott határozat (123) és (124) preambulumbekezdése).

11 A Bizottság 2006. szeptember 20-án elfogadta a megtámadott határozatot.

12 A megtámadott határozat 1. cikkében a Bizottság megállapította, hogy a felperes és a Tomkins 1988. december 31. és 2001. március 22. között megsértette az EK 81. cikkben és az EGT-Megállapodás 53. cikkében foglalt rendelkezéseket.

13 A Bizottság e jogsértés miatt a megtámadott határozat 2. cikkének h) pontjában 5,25 millió euró bírságot szabott ki egyetemlegesen a felperesre és a Tomkinsra.

14 Az egyes vállalkozásokra kiszabott bírság összegének megállapítása érdekében a Bizottság a megtámadott határozatban a 17. rendelet 15. cikkének (2) bekezdése és az [ESZAK] 65. cikk (5) bekezdése alapján kiszabott bírság megállapításának módszeréről szóló iránymutatásban (HL 1998. C 9., 3. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 171. o., a továbbiakban: 1998. évi iránymutatás) meghatározott módszert alkalmazta.

15 Először is a bírság kiindulási összegének a jogsértés súlya alapján való megállapítását illetően a Bizottság a jogsértést annak jellege és földrajzi kiterjedése miatt különösen súlyosnak minősítette (a megtámadott határozat (755) preambulumbekezdése).

16 Ezt követően a Bizottság, mivel úgy vélte, hogy az érintett vállalkozások között jelentős különbség van, azokat eltérő bánásmódban részesítette, és e célból az érintett piacon a piaci részesedéseik által meghatározott viszonylagos jelentőségükre támaszkodott. Ez alapján az érintett vállalkozásokat hat kategóriába sorolta (a megtámadott határozat (758) preambulumbekezdése).

17 A felperest és anyavállalatát a hatodik kategóriába sorolták, amely kategória vonatkozásában a bírság kiindulási összegét 2 millió euróban állapították meg (a megtámadott határozat (765) preambulumbekezdése).

18 A Tomkins teljes forgalmára figyelemmel, amely 2005-ben, a megtámadott határozat elfogadását megelőző évben 4635 millió eurót tett ki, a Bizottság elrettentés címén 1,25-ös szorzótényezőt alkalmazott, így a felperes esetében a bírság kiindulási összege 2,5 millió euróra emelkedett (a megtámadott határozat (771)–(773) preambulumbekezdése).

19 A felperes jogsértésben való részvételének időtartama (tizenkét év és két hónap) miatt a Bizottság ezt követően a bírságot 110%-kal, azaz az első két évre vonatkozóan évente 5%-kal, a fennmaradó tíz évre vonatkozóan pedig 1991. január 31-től kezdve minden teljes évre 10%-kal növelte (a megtámadott határozat (775) preambulumbekezdése), aminek eredményeképpen a bírság végső összegét 5,25 millió euróban állapította meg.

20 A Bizottság a felperes terhére, illetve javára semmilyen súlyosító vagy enyhítő körülményt nem állapított meg.

Az eljárás és a felek kérelmei

21 A Törvényszék Hivatalához 2006. december 15-én benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet.

22 Az előadó bíró jelentése alapján a Törvényszék (nyolcadik tanács) a szóbeli szakasz megnyitásáról határozott.

23 A Törvényszék a 2010. január 28-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előadásait és a Törvényszék által feltett kérdésekre adott válaszaikat.

24 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott határozat 1. cikkét, 2. cikkének h) pontját és 3. cikkét;

– másodlagosan csökkentse a rá kiszabott bírság összegét;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

25 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

26 Keresetének alátámasztására a felperes hat jogalapra hivatkozik.

27 Első jogalapja keretében a felperes vitatja, hogy az 1988. december 31. és 1989. január 20. közötti időszakot illetően megállapítható a jogsértésért való felelőssége kizárólag azért, mert 1989. január 20-án felvette a Pegler nevet. Ugyanis 1989. január 20. előtt a Tomkins-csoporton belül az angol társasági jog értelmében vett „alvó" leányvállalat volt. Második jogalapja keretében vitatja a jogsértéssel kapcsolatban az 1989. január 20. és 1993. október 29. közötti időszakot illetően megállapított felelősségét. Ezen időszakban a felperes a Tomkins-csoport másik, sem eszközökkel, sem pedig munkavállalókkal nem rendelkező jogalanya, az FHT Holding Ltd (a továbbiakban: FHT) „alvó" képviselője maradt. A harmadik jogalap arra vonatkozik, hogy a Bizottság elmulasztotta egyértelműen megnevezni a megtámadott határozat címzettjét. Negyedik jogalapja keretében a felperes több érvre is hivatkozik annak bizonyítása érdekében, hogy főszabály szerint jogellenes megállapítani a korábbi anyavállalat és a korábbi leányvállalat egyetemleges felelősségét az EK 81. cikk megsértéséért. Ötödik jogalapjával a felperes úgy érvel, hogy a bírságot kizárólag a korábbi anyavállalatára kellett volna kiszabni. Végül a hatodik jogalap azzal kapcsolatos, hogy a bírság összegének kiszámításakor megsértették az egyenlő bánásmód elvét.

28 Mivel a harmadik és az ötödik jogalap nagyban lefedi egymást, ugyanis az azok alapjául szolgáló érvelés szinte azonos, azokat együtt kell megvizsgálni. Továbbá a negyedik jogalapot a harmadik és az ötödik jogalap után kell elemezni.

Az arra alapított első jogalapról, hogy a tényállás értékelésekor nyilvánvaló hibát követtek el, és tévesen alkalmazták a jogot, amikor az 1988. december 31. és 1989. január 20. közötti időszakot illetően megállapították a felperes jogsértésért való felelősségét kizárólag azért, mert 1989. január 20-án felvette a Pegler nevet

A felek érvei

29 Előzetesen a felperes úgy érvel, hogy a jogsértésnek a megtámadott határozatban megállapított teljes időtartama alatt „a »Pegler vállalkozás« története" három különböző időszakra tagolódik: az 1989. január 20. előtti időszakra, az 1989. január 20. és 1993. október 29. közötti időszakra, valamint az 1993. október 29-én kezdődő időszakra.

30 Közelebbről a felperes a következőképpen foglalja össze a tényeket:

– 1989. január 20-ig a „Pegler vállalkozást" a Tomkins-csoport FHT-nak nevezett jogalanya működtette, amely azt képviselője közreműködésével irányította, amely a Tomkins-csoport egy másik, a Pegler Ltd. nevet viselő jogalanya volt. 1989. január 20-án a felperes, amely akkoriban a The Steel Nut & Joseph Hampton Ltd nevet viselte, és a Pegler Ltd (a továbbiakban: Old Pegler) nevet cserélt. Ennélfogva ezen időponttól kezdve a Pegler nevet a felperes kapta meg, míg az ő korábbi nevét az Old Peglernek adták. Ez utóbbit, amely – noha az angol társasági jog értelmében vett „alvó" társaságként – 1989. január 20. után is tovább működött, végül 2000. május 29-én megszüntették;

– ezt követően az 1989. január 20. és 1993. október 29. közötti időszakban a „Pegler vállalkozást” továbbra is az FHT működtette, amely azt a felperes közvetítésével irányította, aki a nem díjazott képviselője volt;

– 1993. október 29-én a „Pegler vállalkozást” a felperesre ruházták, aki ezen időponttól kezdve részben átvette az FHT-nek a vasfémcsapokkal, szelepekkel és vízvezeték-szerelvényekkel kapcsolatos eszközeit és tevékenységét, és vállalta a „Pegler vállalkozásért” való felelősséget.

31 A felperes úgy érvel, hogy csak a Tomkins lehetett az 1989. január 20. előtt elkövetett jogsértésért felelős vállalkozás, mivel az FHT tőkéjével 100%-ban rendelkezett, és a vállalkozást 100%-ban irányította.

32 A felperes azt állítja, hogy a Bizottság elmulasztotta figyelembe venni azon tényt, hogy amikor két társaság nevet cserél, és ugyanakkor az egyik átveszi a másiktól a képviseleti szerződést, az „alapvető jogelvek” szerint a kérdéses vállalkozást a jogsértés elkövetésének időpontjában irányító természetes vagy jogi személy felel a jogsértésért még akkor is, ha a jogsértést megállapító határozat elfogadása napján a vállalkozás működtetése más személy felelőssége alá tartozott.

33 A felperes továbbá úgy érvel, hogy 1993. október 29. előtt ő nem volt vállalkozás, mivel nem voltak sem eszközei, sem pedig alkalmazottai, így nem rendelkezett a gazdasági önállóság lényeges jellemzőinek egyikével sem, amelyek pedig szükségesek az EK 81. cikk értelmében vett vállalkozásnak való minősüléshez.

34 Előzetesen a Bizottság előadja, hogy a Tomkins-csoporthoz tartozó több társaság – a jelen ügyben a felperes, az Old Pegler, az FHT és a Tomkins – tevékenységeit a jogsértés időszakában a megtámadott határozatban végig egyetlen gazdasági egység tevékenységeinek tekintette.

35 A Bizottság ezzel szemben úgy érvel, hogy az 1988. december 31. és 1989. január 20. közötti időszakot illetően nem pusztán azért állapította meg a felperes jogsértésért való felelősségét, mert a felperes 1989. január 20-án felvette a Pegler nevet.

36 Először is a Bizottság előadja, hogy a felperes 1988. december 31., a jogsértés kezdő időpontja, és 1989. január 20. között a működés szempontjából a „Pegler vállalkozáshoz" kapcsolódott.

37 E tekintetben a Bizottság megjegyzi, hogy „személyi és működési folyamatosság" állt fenn. Ezen állítás alátámasztására a Bizottság azon tényre hivatkozik, hogy 1980. június 15. és 1989. január 20. között W. volt az Old Pegler igazgatója, mikor is a felperes igazgatójává nevezték ki.

38 Továbbá nem képzelhető el, hogy a felperes 1989. január 20-án úgy vette fel a Pegler nevet, hogy nem tartott fenn a vállalkozásban bizonyos tevékenységet legalább az ezen időpontot megelőző 20 napban, azaz 1988. december 31-től, a jogsértés Bizottság által megállapított kezdő időpontjától kezdve. A Bizottság szerint nagyon valószínű, hogy ezen átmenet szükségessé tette a felperes jogalany hasonlóvá tételét és a „Pegler vállalkozás" név átvételére való felkészítését, és ebből adódik a felperes jogi személyisége és a jogsértés közötti funkcionális kapcsolat fennállása.

39 Ezenkívül maga a felperes is elismerte, hogy a „Pegler vállalkozás" átruházására vonatkozó döntést „a Tomkins-csoport szintjén a cégcsoport igazgatói hozták meg, akik egyúttal a felperes igazgatói is voltak".

40 Másodszor a Bizottság azt állítja, hogy még ha a felperes 1989. január 20. előtt nem is vett részt a jogsértésben, nyilvánvaló, hogy ő a jogsértésben közvetlenül részt vett jogalany jogutóda annak legfontosabb eszközeit, valamint vezetését és kereskedelmi nevét illetően, amely név alatt a jogellenes tevékenységeket folytatták, és ennélfogva az ítélkezési gyakorlat szerint „megörökölte" a jogsértésért való jogi felelősséget.

41 Végül a Bizottság megjegyzi, hogy az 1989. január 20-át megelőző 20 napos időszak figyelembevétele semmilyen hatással nem járt a bírság összegének kiszámítására.

A Törvényszék álláspontja

42 A megtámadott határozat (682) és (683) preambulumbekezdésének az említett határozat (647) és (734) preambulumbekezdésével összefüggésben értelmezett rendelkezéseiből kitűnik, hogy azért állapították meg a felperes jogsértésért való felelősségét, mert az 1988. december 31. és 2001. március 22. közötti időszakban közvetlenül részt vett a jogsértésben.

43 E tekintetben ki kell azonban emelni, hogy a felperes által a közigazgatási eljárásban, valamint a jelen kereset keretében benyújtott dokumentumokból kitűnik, hogy a felperes az 1988. december 31. és 1989. január 20. közötti időszakban az angol társasági jog értelmében vett „alvó" társaság volt.

44 Bizonyított ugyanis, hogy 1989. január 20. előtt a felperes nem rendelkezett sem eszközökkel, sem pedig alkalmazottakkal.

45 Noha a felperes elismeri, hogy felvette azon nevet, amely alatt a piacon a megtámadott határozatban említett jogellenes tevékenységeket folytatták, és elismeri, hogy 1989. január 20-át követően az FHT nem díjazott képviselője lett, ezen időpontot megelőzően nem folytatott gazdasági tevékenységet, és nem rendelkezett alkalmazottakkal sem, kivéve az alapító okirat szerinti, az angol társasági jog által megkövetelt igazgatót.

46 Ki kell továbbá emelni, hogy a felperes a kérdéses időszakban az FHT öt leányvállalatának egyike volt, maga az FHT pedig 100%-ban a Tomkins leányvállalata volt, és a Tomkins a Pegler kereskedelmi név alatt többek között a szerelvények ágazatában tevékenykedett. Az ügy irataihoz csatolt mellékletekből, azaz az Egyesült Királyság hatóságaihoz benyújtott éves beszámolókból – amelyek hitelességét a Bizottság nem vitatta – kitűnik, hogy a felperes az említett időszakban az angol társasági jog értelmében vett, gazdasági tevékenységet nem folytató és semmilyen forgalmat nem bonyolító „alvó" társaság volt.

47 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a közösségi versenyjog a vállalkozások tevékenységeire vonatkozik (a Bíróság C-204/00. P., C-205/00. P., C-211/00. P., C-213/00. P, C-217/00. P. és C-219/00. P. sz., Aalborg Portland és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2004. január 7-én hozott ítéletének [EBHT 2004., I-123. o.] 59. pontja), és a vállalkozás fogalma minden gazdasági tevékenységet folytató jogalanyra kiterjed, függetlenül azok jogállásától és finanszírozási módjától (lásd a Bíróság C-189/02. P., C-202/02. P., C-205/02. P–C-208/02. P. és C-213/02. P. sz., Dansk Rørindustri és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2005. június 28-án hozott ítéletének [EBHT 2005., I-5425. o.] 112. pontját, a C-222/04. sz., Cassa di Risparmio di Firenze és társai ügyben 2006. január 10-én hozott ítéletének [EBHT 2006., I-289. o.] 107. pontját és a C-205/03. P. sz., FENIN kontra Bizottság ügyben 2006. július 11-én hozott ítéletének [EBHT 2006., I-6295. o.] 25. pontját).

48 Emlékeztetni kell továbbá arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint gazdasági tevékenységnek minősül minden olyan tevékenység, amely áruk vagy szolgáltatások adott piacon történő kínálásában áll (lásd a Bíróság C-180/98–C-184/98. sz., Pavlov és társai egyesített ügyekben 2000. szeptember 12-én hozott ítéletének [EBHT 2000., I-6451. o.] 75. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot, valamint a C-309/99. sz., Wouters és társai ügyben 2002. február 19-én hozott ítéletének [EBHT 2002., I-1577. o.] 47. pontját).

49 Ennélfogva, mivel a felperes az 1988. december 31. és 1989. január 20. közötti időszakban gazdasági tevékenységet nem folytató jogalany volt abban az értelemben, hogy semmilyen piacon nem kínált ellenszolgáltatás fejében árukat vagy szolgáltatásokat, tehát nem vállalta az e tevékenységek folytatásával együtt járó pénzügyi kockázatokat, a Bizottság nem állapíthatta meg, hogy a felperes közvetlenül részt vett a jogsértésben azon időpontot megelőzően, amikor nevet változtatott (lásd a fenti pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

50 Azon tény, hogy a felperes ezen időszakban a Tomkins-csoport részét képezte, nem kérdőjelezi meg e megállapítást.

51 Ugyanez vonatkozik azon tényre is, hogy 1989. január 20-án W.-t, az Old Pegler korábbi igazgatóját nevezték ki a felperes igazgatójává, aki egyébként 1989. május 26-án lemondott megbízatásáról.

52 Ezenkívül ki kell emelni, hogy a Bizottság azon érvét, miszerint bizonyos elemek azt mutatják, hogy ezen időszakban és a körül W. személyesen részt vett a kartellben, el kell utasítani. Ennek keretében a Bizottság a megtámadott határozat (74) és (187) preambulumbekezdésére hivatkozik. Márpedig a megtámadott határozat (74) preambulumbekezdése kizárólag arról tesz említést, hogy 1989-ben W. volt a Pegler elnök-vezérigazgatója, míg e határozat (187) preambulumbekezdése arra utal, hogy 1989-ben a British Plumbing Fittings Manufacturers Association (BPFMA, brit csőszerelvénygyártók egyesülete) találkozóját követően, amely találkozóra a jelen ügyben szóban forgó időszakot követően került sor, a Delta képviselője felvette a kapcsolatot W.-vel.

53 Továbbá a Bizottság azon állítása, miszerint a felperes a fent hivatkozott névváltoztatást megelőző 20 napban „bizonyos tevékenységet" végzett, nem helytálló. A kereskedelmi név megváltoztatása valóban jogi és szerződéses formaságokkal jár. E

formaságok teljesítése azonban nem foglalja magában gazdasági tevékenység folytatását, és még kevésbé versenyellenes tevékenység kifejtését.

54 Végül a Bizottság által másodlagosan előadott érv, miszerint a felperes mindenképpen a „Pegler vállalkozás" gazdasági jogutóda volt, nem fogadható el.

55 Igaz ugyan, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint, amikor a jogsértés által érintett tevékenységeket ugyanazon cégcsoporton belül az egyik jogalanyról egy másikra ruházták át, a jogutód felelősségre vonható a jogsértésért még akkor is, ha az előbbi jogalany jogilag még mindig létezik (a Bíróság C-280/06. sz., ETI és társai ügyben 2007. december 11-én hozott ítéletének [EBHT 2007., I-10893. o.] 48. pontja; a Törvényszék T-43/02. sz., Jungbunzlauer kontra Bizottság ügyben 2006. szeptember 27-én hozott ítéletének [EBHT 2006., II-3435. o.] 132. pontja; lásd továbbá ebben az értelemben a fenti 47. pontban hivatkozott Aalborg Portland és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 358. pontját).

56 Meg kell azonban állapítani, hogy a Bizottság sem a kifogásközlésben, sem pedig a megtámadott határozatban nem jelezte, hogy a felperest azért tartotta felelősnek a jogsértésért, mert ő vette át a közvetítő anyavállalata, az FHT, illetve a testvérvállalata, az Old Pegler gazdasági tevékenységeit.

57 Ellenkezőleg, a megtámadott határozat (718) preambulumbekezdésében a Bizottság a felperest olyan közvetlen résztvevőnek tekintette, aki a versenytársaival 1988. december 31-től kezdve versenyellenes kapcsolatokat tartott fenn.

58 Továbbá a közigazgatási eljárásban a felperes a Bizottság által feltett kérdésekre válaszolva információkkal szolgált a Tomkins-csoportról és a tényállás időszakában a cégcsoportot érintő belső szerkezetátalakításról. A kifogásközlésre adott 2005. november 25-i válaszában közölte továbbá, hogy 1993 előtt az angol társasági jog értelmében

vett „alvó” társaság volt, amely információt a 2006. február 27-i tárgyaláson megerősítette. Végül ezen állítást meggyőző bizonyítékok is alátámasztották, úgymint a felperesnek és az FHT-nak az illetékes hatósághoz benyújtott beszámolói, amelyek azt mutatják, hogy a felperes, aki nem folytatott gazdasági tevékenységet, a releváns pénzügyi években „alvó” társaság volt.

59 Ezzel összefüggésben meg kell jegyezni, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban nem válaszolt ezen érvelésre. Amint a tárgyaláson elismerte, a Bizottság úgy vélte, hogy a felperes kezdettől fogva a kartell közvetlen résztvevője volt.

60 A fentiekre tekintettel meg kell állapítani, hogy az első jogalap megalapozott.

Az arra alapított második jogalapról, hogy a tényállás értékelésekor nyilvánvaló hibát követtek el, és tévesen alkalmazták a jogot, amikor az 1989. január 20. és 1993. október 29. közötti időszakot illetően megállapították a felperes jogsértésért való felelősségét

A felek érvei

61 A felperes úgy érvel, hogy mivel 1989. január 20. és 1993. október 29. között nem rendelkezett a vállalkozás lényeges jellemzőivel, nem lehetett volna felelősségre vonni azon jogsértésekért, amelyeket az anyavállalata ezen időszakban a nevében követett

el. Szerinte a versenyjog szabályainak megfelelően az FHT-t és/vagy a Tomkinst kell ezen időszak tekintetében felelősségre vonni.

62 E tekintetben a felperes emlékeztet arra, hogy 1989. január 20-tól kezdett a „Pegler vállalkozásban" „részt venni", de kizárólag annyiban, amennyiben felvette a jelenlegi nevét, és az FHT rejtett és nem díjazott megbízottja lett, aki nem rendelkezett sem eszközökkel, sem pedig munkavállalókkal.

63 A Bíróság 40/73–48/73., 50/73., 54/73–56/73., 111/73., 113/73. és 114/73. sz., Suiker Unie és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 1975. december 16-án hozott ítéletének (EBHT 1975., 1663. o.) 475–483. pontjára, és a C-266/93. sz., Volkwagen és VAG Leasing ügyben 1995. október 24-én hozott ítéletének (EBHT 1995., I-3477. o.) 19. pontjára, valamint a vertikális korlátozásokról szóló iránymutatásra (HL 2000. C 291., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 390. o.) hivatkozva a felperes úgy véli, hogy a Bizottság vagy nem értette meg a közte és az FHT között fennállt képviseleti jogviszony jellegét, vagy pedig hibát követett el, amikor a problémát megkerülte, anélkül hogy megfelelően figyelembe vette volna a hozzá benyújtott bizonyítékokat.

64 A felperes szerint, noha nem tudta benyújtani a képviseleti szerződés másolatát, a Bizottságnak nagyobb jelentőséget kellett volna tulajdonítania azon dokumentumoknak, amelyeket be tudott nyújtani, úgymint az Old Pegler igazgatótanácsa jegyzőkönyveinek, amelyek tanúsítják az FHT-vel fennállt megbízás 1989. január 20-án való felmondását, a felperes igazgatótanácsa jegyzőkönyveinek, amelyek tanúsítják az FHT-vel fennállt megbízásának 1993. október 29-én való felmondását, az FHT beszámolóinak, amelyek azt mutatják, hogy 1993. október 29-ig az FHT rendelkezett valamennyi eszközzel, és ő felelt a „Pegler vállalkozás" összes adósságáért, valamint a felperes beszámolóinak, amelyek azt mutatják, hogy a felperes csak 1993. október 29-én vette át a „Pegler vállalkozás" aktív és passzív eszközeit, és ezen időpont előtt sosem rendelkezett jelentős aktív vagy passzív eszközökkel, és nem hajtott végre jelentős számviteli műveleteket sem, végül pedig az 1995. február 16-i aktusnak, amely

meggyőzően bizonyítja, hogy az FHT a „Pegler vállalkozást” 1993. október 29-i hatállyal ruházta át a felperesre.

65 Végül a felperes hozzáteszi, hogy ezen érvek érvényesek az Old Pegler által a FHT képviselőjeként az 1989. január 20-át megelőző időszakban folytatott tevékenységeket illetően is, mivel nincs jelentősége annak, hogy az Old Pegler, akit a Tomkins 2000. május 29-én megszüntetett, a megtámadott határozat elfogadásának időpontjában már nem létezett.

66 A Bizottság e jogalap elutasítását kéri.

67 A Bizottság szerint a felperes arra vonatkozó érvei, hogy „alvó” társaság volt, ugyanakkor testvérvállalatának „képviselőjeként járt el”, nem állják ki az alapos vizsgálatot. Ez irányú kérelmei ellenére a felperes nem nyújtott be semmilyen releváns dokumentumot, amely bármilyen képviseleti megállapodásról tanúskodna.

68 A felperes által benyújtott dokumentumok általánosan utalnak képviseleti jogviszonyra, anélkül hogy részleteznék a megállapodás jellegét, és nem bizonyítják azt, hogy a felperes 1993. október 29. előtt nem vett részt a jogsértésben.

69 A Bizottság hozzáteszi, hogy még ha a felperes bizonyította volna is képviseleti szerződés fennállását, ez nem akadályozta volna meg őt abban, hogy a megtámadott határozatot neki címezze.

70 A Bizottság továbbá azon formális válaszra utal, amelyet a Tomkins az 1/2003 rendelet 18. cikke alapján a Bizottság által neki címzett tájékoztatáskérésre adott. E válasz, amely cáfolja a felperes érveit, arra hivatkozik, hogy „1987 és 2004. január 31. között a Pegler Ltd 100%-ban a Tomkins (korábban FH Tomkins plc) leányvállalata volt", és „[o]lyan önálló vállalkozásként kezelték, amely műszaki, termelési és értékesítési/marketingkérdésekben saját döntéseket hoz".

71 Ezenkívül a Bizottság a megtámadott határozat (135), (145) és (187) preambulumbekezdésére hivatkozva hangsúlyozza, hogy úgy tekintette, hogy a kartell többi tagja a felperessel játszott össze, és nem vett figyelembe semmilyen (pusztán belső) feladatmegosztást a felperes, az Old Pegler vagy bármely más, a Tomkins-csoporton belüli jogalany között.

72 Végül a Bizottság úgy érvel, hogy egyértelmű továbbá, hogy a felperesnek az 1989. január 20. és 1993. október 29. közötti időszakot illetően fennáll a jogsértésért való felelőssége, mivel – ahogyan az első jogalap keretében már kifejtette – a felperes a „Pegler vállalkozás" gazdasági jogutóda.

A Törvényszék álláspontja

73 Meg kell jegyezni, hogy az 1989. január 20. és 1993. október 29. közötti időszakot illetően a keresetlevélhez csatolt iratokból, úgymint az FHT beszámolóiból, valamint a felperes külső könyvvizsgáló által hitelesített, és az Egyesült Királyság illetékes hatóságaihoz benyújtott beszámolóiból kitűnik, hogy az egész említett időszak pénzügyi éveiben a felperes nem ért el sem nyereséget, sem pedig veszteséget. Az FHT részletes beszámolói szisztematikusan azt jelzik, hogy a felperes nem végez gazdasági

tevékenységet. Ugyanígy a felperes beszámolóiból kitűnik, hogy a felperes a szóban forgó időszakban semmilyen számviteli műveletet nem hajtott végre.

74 E tekintetben ki kell emelni, hogy az angol társasági jog szerint az „alvó" kifejezés olyan társaságra alkalmazandó, amely az adott pénzügyi évben jogi szempontból semmilyen jelentős számviteli műveletet nem hajtott végre. A bejegyzések hiánya a társaság számviteli könyveiben megfelel a jelentős számviteli műveletek hiányának. Az egyetlen megengedett számviteli művelet ugyanis – amely esetén az „alvó" társaság nem veszíti el jogállását – a társaság bejegyzésével és az iratoknak az illetékes hatósághoz, azaz a Companies House-hoz (cégnyilvántartás) való éves benyújtásával összefüggő költségekkel kapcsolatos művelet. Ugyanígy az üzleti tevékenységek átvétele is e jogállás elvesztésével járt volna. Mivel az angol társasági jognak megfelelően valamennyi feltétel teljesült, vitathatatlan, hogy a felperes „alvó" társaság volt, következésképpen nem tevékenykedett a piacon.

75 Ezenkívül, ahogyan maga a felperes is elismerte a tárgyaláson, semmi kétség nem férhet ahhoz, hogy az 1989. január 20. és 1993. október 29. közötti időszakban a Pegler név alatt folytatták a tevékenységeket. E tekintetben meg kell állapítani, hogy a fenti 73. pontban említett dokumentumokból is kitűnik, hogy az FHT és/vagy a Tomkins a felperes névváltoztatása előtt és után is a Pegler kereskedelmi név alatt forgalmazott a szerelvények területéhez tartozó termékeket az FHT munkavállalóin keresztül. Ki kell tehát emelni, hogy e tény nem teszi lehetővé annak megállapítását, hogy a felperes tevékenységeiről van szó.

76 Ami a Bizottság által annak érdekében hivatkozott vezetőségi találkozók (Executive Meetings) jegyzőkönyveit illeti, hogy megcáfolja a felperes azon érvét, miszerint nem

folytatott üzleti tevékenységet, meg kell jegyezni, hogy az említett jegyzőkönyvek első látásra arra utalnak, hogy a felperes üzleti tevékenységet folytatott.

77 Ki kell azonban emelni, hogy a Bizottság állításával ellentétben önmagában azon tény, hogy a jegyzőkönyvek fejlécén a Tomkins Plc és a Pegler Ltd szerepel, e tekintetben nem bír jelentőséggel. Ez kizárólag azt jelzi, hogy a gazdasági tevékenységeket a Pegler kereskedelmi név alatt folytatták, azonban nem foglalja magában azt, hogy a felperes e tevékenységekben közvetlenül részt vett.

78 Ugyanígy azon tény, hogy a felperes igazgatói, aki közül egyesek az FHT igazgatói is voltak, részt vettek a fent említett találkozókon és a Tomkins-csoporton belüli más jogalanyok tevékenységeivel kapcsolatos egyes kiegészítő feladatokban, szintén nem foglalja magában azt, hogy a felperes a szóban forgó időszakban közvetlenül részt vett a kartellben, annál is kevésbé, mivel az említett igazgatók nem a felperes alkalmazásában álltak.

79 Végül e jegyzőkönyvek tartalmából nem lehet megállapítani, hogy a felperes volt valóban azon jogalany, amely a szerelvényekkel kapcsolatos tevékenységeket irányította. Továbbá meg kell jegyezni, hogy a Bizottság által hivatkozott jegyzőkönyvek egyikét sem írták alá. Mindenesetre ki kell emelni, hogy a felperes tevékenységének hiányát illetően e jegyzőkönyveknek kisebb jelentőséget kellene tulajdonítani, mint az FHT és a felperes könyvvizsgáló által hitelesített és az angol jognak megfelelően az illetékes hatóságokhoz benyújtott beszámolóinak.

80 Ami a Bizottságnak a megtámadott határozat (135) és (145) preambulumbekezdésére utaló azon állítását illeti, miszerint úgy tekintette, hogy a kartell többi tagja a felperessel játszott össze, emlékeztetni kell arra, hogy az említett (135) preambulumbekezdés

a Delta nyilatkozatára hivatkozik, amelyben a Delta leírta a kartell mechanizmusát, az említett (145) preambulumbekezdés pedig az IMI azon nyilatkozatára hivatkozik, amelyben az IMI megjegyezte, hogy a Pegler a páneurópai kartell résztvevőinek egyike volt. A Bizottság érvelésével ellentétben ebből nem következik azt, hogy az említett preambulumbekezdések konkrétan a felperesre vonatkoztak. Továbbá, noha semmi kétség nem férhet ahhoz, hogy az FHT a Pegler kereskedelmi név alatt folytatta a tevékenységeket, a fent említett preambulumbekezdésekben semmi nem utal arra, hogy e nyilatkozatok szerzőinek a Tomkins-csoport belső szervezetéről tudomásuk volt.

81 Ami a megtámadott határozat (187) preambulumbekezdését illeti, amely szerint a Delta képviselője a BPFMA találkozóját követően felvette a kapcsolatot W.-vel, meg kell állapítani, hogy azon tény, hogy W. elfogadta a Delta e képviselőjének azon javaslatát, hogy vessenek véget a Pegler agresszív stratégiájának, nem elegendő a felperes jogsértésért való felelősségének megállapításához. Egyáltalán nem bizonyított, hogy W. a felperes képviselőjeként járt el, mivel – és ezt a Bizottság sem vitatta – a releváns időszakban nem a felperes alkalmazásában állt.

82 Továbbá, még ha a felperes nem is tudta benyújtani a képviseleti szerződés másolatát, a fenti 64. pontban hivatkozott dokumentumokból kitűnik, hogy 1993. október 29-ig az FHT megbízottja volt, mikor is a szerelvényekkel kapcsolatos tevékenységeket illetően átvette a „Pegler vállalkozás" aktív és passzív eszközeit, ideértve a munkavállalókat is. Azon tény, hogy a felperes nem díjazott megbízott volt, a fenti 73. pontban említett bizonyítékokból következik.

83 Mindenesetre meg kell állapítani, hogy a társaságokról szóló 1985. évi angol törvény 4. mellékletének „A számviteli könyvek formája és tartalma" című 51. §-a, valamint a társaságokról szóló 1985. évi angol törvény 8. mellékletének „A kisvállalkozások számviteli könyveinek formája és tartalma" című 58. A. §-a szerinti „dormant companies

acting as agents" (megbízottként eljáró alvó társaságok) fogalma eltér a közösségi versenyjog szerinti „meghatalmazó" és „meghatalmazott" fogalmától.

84 Márpedig meg kell állapítani, hogy a felperes és az anyavállalata, azaz az utolsó anyavállalata közötti jogviszony eltér a közösségi versenyjog értelmében vett meghatalmazó és meghatalmazott közötti jogviszonytól. E jog értelmében ugyanis a meghatalmazotti minőség gazdasági tevékenységet is magában foglal, amiről a felperes esetében nincs szó. Ennélfogva a meghatalmazó és a közvetítője közötti jogviszonyt illetően nem releváns sem a felperes, sem pedig a Bizottság ítélkezési gyakorlatra való hivatkozása, mivel a jelen ügyben cégcsoporton belüli jogviszonyról van szó.

85 A megtámadott határozatban a Bizottság a felperest közvetlen résztvevőnek minősítette. Az említett határozat (718) preambulumbekezdéséből kitűnik továbbá, hogy a Bizottság úgy vélte, nincs arra utaló elem, hogy a felperes a jogsértés időszakában e versenyellenes kapcsolatok során valamely másik vállalkozás nevében járt volna el.

86 E preambulumbekezdésből így kitűnik, hogy a Bizottság nem értelmezte megfelelően a Tomkins-csoporton belüli kapcsolatokat és a csoport működését, tehát az EK 81. cikk megsértéséért olyan jogalanyt vont felelősségre, amely nem végzett gazdasági tevékenységet, és amely következésképpen saját maga nem vett részt a kartellben.

87 Ennélfogva meg kell állapítani, hogy az 1989. január 20. és 1993. október 29. közötti időszakot illetően a Bizottság tévesen állapította meg a felperesnek a Tomkins-csoporton belüli más jogalanyok által tanúsított jogsértő magatartásokért való felelősségét.

88 Ugyanígy, ami a Bizottság azon érvét illeti, miszerint az 1993. október 29. előtt elkövetett jogsértésért gazdasági jogutód címén a felperes tartozik felelősséggel, elegendő a fenti 54–59. pontra utalni.

89 A fentiekből következik, hogy a jelen jogalap megalapozott.

A megtámadott határozat címzettjei egyértelmű megnevezésének hiányára, illetve a címzettek megnevezésével kapcsolatban elkövetett hibára alapított harmadik és ötödik jogalapról

A felek érvei

90 A harmadik jogalap keretében a felperes azt kifogásolja, hogy a Bizottság nem nevezte meg egyértelműen a megtámadott határozat címzettjeit.

91 E tekintetben a felperes úgy érvel, hogy a Bizottság azáltal, hogy egyszerre kötelezte a Tomkinst és őt az 5,25 millió euró összegű bírság egészének megfizetésére, noha olyan két elkülönülő jogalanyról van szó, akik már nem képezik ugyanazon vállalkozás részét, nem határozta meg egyértelműen az e jogalanyokat külön-külön terhelő felelősség mértékét. A felperes szerint nem lehet mindkét említett jogalany felelősségét megállapítani, és mindkettőjüket az 5,25 millió eurós bírság teljes összegének megfizetésére kötelezni, mivel ebben az esetben a Bizottság „a neki járó összeg kétszeresét

kapná meg". A megtámadott határozatban a Bizottság nem jelölte meg egyértelműen, hogy a jogsértésért mely jogalany felelősségét kell megállapítani.

92 Ezenkívül azon tény, hogy azért állapították meg a felperes jogsértésért való felelősségét, mert a Tomkins egyik leányvállalata volt, nem egyeztethető össze a megtámadott határozatban foglalt elemzéssel, miszerint a Tomkins az a vállalkozás, amelynek a jogsértésért való felelősségét meg kell állapítani, mivel a jogsértés teljes időszakában 100%-ban irányította a „Pegler vállalkozást", és annak tőkéjével 100%-ban rendelkezett. Ezenkívül a felperes szerint nem helyénvaló a jogsértésért való felelősségét megállapítani azon időszakot illetően, amelyben egy másik leányvállalat volt megbízva azon vállalkozás vezetésével, amely tekintetében a jogsértést megállapították (az 1988. december 30. és 1989. január 20. közötti időszak), illetve amely időszakban az angol jog értelmében sem alkalmazottakkal, sem pedig eszközökkel nem rendelkező „alvó" társaság volt (az 1989. január 20. és 1993. október 29. közötti időszak).

93 Az ötödik jogalap keretében a felperes úgy érvel, hogy a jogsértésért kizárólag a Tomkins felelősségét kellett volna megállapítani. Ezen állítás alátámasztására a felperes a Törvényszék T-6/89. sz., Enichem Anic kontra Bizottság ügyben 1991. december 17-én hozott ítéletére (EBHT 1991., II-1623. o.) és a T-354/94. sz., Stora Kopparbergs Bergslags kontra Bizottság ügyben 2002. február 28-án hozott ítéletére (EBHT 2002., II-843. o.) hivatkozik. Szerinte ezen ítéletekből kitűnik, hogy a jogsértésért felelősségre vont jogalany főszabály szerint a cégcsoport anyavállalata. Az ítélkezési gyakorlatból kitűnik továbbá, hogy a Bizottság csak rendkívüli körülmények fennállása esetén helyezheti a jogsértésért való felelősséget a kérdéses vállalkozáson kívülre (a fent hivatkozott Enichem Anic kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 237. pontja).

94 A felperes előadja, hogy a jelen ügyben a Tomkins volt a jogsértésben részt vevő vállalkozás. A jogsértés időszakában a „Pegler vállalkozás" a Tomkins-csoporton belül különböző jogalanyok tulajdonában volt. A felperes hangsúlyozza, hogy utolsó anyavállalatként a Tomkins döntött arról, hogy valamely vállalkozás ezen időszakban pontosan mely jogalany irányítása alá kerüljön. Ugyanígy a felperes úgy véli, hogy őt

olyan elkülönülő vállalkozásnak kell tekinteni, amely egyénileg felel a versenyszabályok bármilyen megsértéséért kizárólag azon időponttól kezdve, amikor megszűnt a Tomkins-csoport részeként működni, azaz amikor a jogsértés véget ért.

95 A Bizottság e két jogalap elutasítását kéri.

A Törvényszék álláspontja

96 A megtámadott határozat címzettjei egyértelmű megnevezésének hiányára alapított jogalapot illetően meg kell állapítani, hogy az említett határozat 4. cikke a címzetteket, köztük a felperest is, egyértelműen megemlíti.

97 Ki kell továbbá emelni, hogy a Bizottság a megtámadott határozat (682) preambulumbekezdésében a felperest a jogsértésben közvetlenül részt vevő jogalanyként nevezte meg, és e címen állapította meg a jogsértésért való felelősségét, míg a Tomkinsnak a felperes jogellenes magatartásáért való felelősségét kizárólag annak anyavállalati minőségében állapította meg (a megtámadott határozat (683) preambulumbekezdése).

98 Ennélfogva a megtámadott határozat címzettjei egyértelmű megnevezésének állítólagos hiányára alapított jogalapot el kell utasítani.

99 Ugyanígy, ami a megtámadott határozat címzettjeinek megnevezésével kapcsolatban elkövetett hibára alapított jogalapot illeti, a felperes azon érve, miszerint nem vonható felelősségre a jogsértésért, mivel már nem képezi a Tomkins-csoport részét, illetve azon érv, miszerint kizárólag a Tomkins, mint a jogsértést elkövető vállalkozás utolsó anyavállalata és irányítója felelősségét kell megállapítani, nem helytálló.

100 Azon tény, hogy a jogellenes tevékenységeket folytató „vállalkozás" a jogsértés megszűnését követően szétvált, mivel az e vállalkozást alkotó jogalanyokat szétválasztották, nem befolyásolja az elkövetett jogsértésért való egyetemleges felelősségüket.

101 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint akkor is meg lehet állapítani a vállalkozások egyetemleges felelősségét, ha a vállalkozást a jogsértés idején alkotó jogalanyok már nem tartoznak ugyanazon cégcsoporthoz (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-248/98. P. sz., KNP BT kontra Bizottság ügyben 2000. november 16-án hozott ítéletének [EBHT 2000., I-9641. o.] 71. pontját).

102 Ebből következik, hogy a felperes állításával ellentétben a jogsértő vállalkozáshoz tartozó két jogalanynak – azaz a Peglernek és a Tomkinsnak – az EK 81. cikk megsértésének megszűnését követő, azonban a megtámadott határozat elfogadását megelőző szétválása nem zárja ki a felperes felelősségét.

103 Ezenkívül az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a Bizottság megállapíthatja az anyavállalat vagy a leányvállalat felelősségét, illetve az anyavállalat és leányvállalata egyetemleges felelősségét a jogsértő magatartásért (lásd ebben az értelemben a Törvényszék T-259/02–T-264/02. és T-271/02. sz., Raiffeisen Zentralbank Österreich és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2006. december 14-én hozott ítéletének

[EBHT 2006., II-5169. o.] 331. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Egyébként meg kell jegyezni, hogy a felperes e lehetőséget nem vitatja.

104 Ebből következik, hogy a felperes a fenti 93. pontban hivatkozott Stora Kopparbergs Bergslags kontra Bizottság ügyben hozott ítéletre hivatkozva nem állíthatja, hogy a Tomkins volt az egyetlen olyan jogi személy, amelynek a jogsértésért való felelősségét meg lehetett állapítani, mivel a jogsértést elkövető vállalkozást a Tomkins irányította.

105 Ennélfogva azon állítás, miszerint a Bizottság mérlegelési jogkörében eljárva a tényállás és a jogkérdés vizsgálata során nyilvánvaló hibát követett el, amikor megállapította a felperesnek a megtámadott határozatban említett jogsértő magatartásokért való felelősségét, mivel a felperes már nem a jogsértésért felelős vállalkozás részét képező jogi személy, minden alapot nélkülöz.

106 Végül azon érvet illetően, miszerint nem lehet mindkét vállalkozás, azaz a felperes és a Tomkins jogsértésért való felelősségét megállapítani, mivel ebben az esetben a Bizottság „a neki járó összeg kétszeresét kapná meg", elegendő megjegyezni, hogy ezen érv a két vállalkozás egyetemleges felelőssége jelentésének téves értelmezésén alapul, amely felelősség magában foglalja, hogy a bírság teljes összegének az egyik vállalkozás általi megfizetése megszünteti a másik vállalkozásnak az említett bírság megfizetésére vonatkozó kötelezettségét.

107 A fentiekből kitűnik, hogy a harmadik és az ötödik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

Az egyenlő bánásmód elvének az 1/2003 rendelet 23. cikke, az 1998. évi iránymutatás és az 1996. évi engedékenységi közlemény végrehajtása során való tényleges és potenciális megsértéseire alapított, negyedik jogalapról

A felek érvei

108 A felperes úgy érvel, hogy a Bizottság által a megtámadott határozatban követett megközelítés miatt, amelynek eredményeképpen a Bizottság a felperest a Tomkinsszal egyetemlegesen kötelezte – noha két elkülönülő vállalkozást képeznek – olyan bírság megfizetésére, amelyet kizárólag az egyiküket, azaz a Tomkinst érintő körülmények alapján számított ki, a felperest a Tomkins-csoporttal szemben az egyenlő bánásmód elvét sértő hátrányok érték.

109 A Bizottság által elfogadott megközelítésből eredő egyenlőtlen bánásmód bizonyítása érdekében a felperes az 1/2003 rendelet 23. cikkére, a jogsértés időtartamának figyelembevételével, az elrettentéssel, valamint a súlyosító vagy enyhítő körülményekkel kapcsolatban az 1998. évi iránymutatásra, végül pedig az 1996. évi engedékenységi közleményre hivatkozik.

110 Az 1/2003 rendelet 23. cikkének (2) bekezdését illetően a felperes úgy érvel, hogy még ha a rá és a Tomkinsra kiszabható bírság felső határa a jelen ügyben kiszabott bírság összegének megállapításakor nem minősült „anyagi tényezőnek", a Bizottság azon megközelítése miatt, hogy őt a bírságok összegének kiszámításakor a Tomkins-csoporttal együtt egyetlen vállalkozásként kezelte, noha már nem képezi e cégcsoport részét, „potenciális hátrányok" érték.

111 Az 1/2003 rendelet 23. cikkének (3) bekezdését illetően a felperes emlékeztet arra, hogy az említett cikk értelmében a bírság összegének meghatározásakor tekintetbe kell venni mind a jogsértés súlyát, mind annak időtartamát. Amennyiben a Bizottság olyan jogalanyok egyetemleges felelősségének fennállását kívánta megállapítani, amelyek már nem képezik ugyanazon vállalkozás részét, különbséget kellett volna tennie egyrészről az FHT jogsértésben való kezdeti részvétele, másrészről pedig e jogsértésnek a felperes általi kevésbé súlyos folytatása között.

112 A jogsértés időtartamának az 1998. évi iránymutatás alapján való figyelembevételét illetően a felperes úgy érvel, hogy kizárólag az 1993. október 29-én kezdődő időszakot illetően lehet ésszerűen azt állítani, hogy vállalkozásként független tevékenység folytatására képes gazdasági egység volt. Ezen időszakban azonban a Tomkins tényleges irányítása és meghatározó befolyása alatt maradt, így a jogsértést a Tomkinsnak kellett volna betudni. A felperes emlékeztet arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat és a Bizottság állandó határozathozatali gyakorlata értelmében a Bizottság megállapítását azon időszakra kell korlátozni, amely tekintetében a Bizottság a jogsértésre vonatkozóan bizonyítékokkal rendelkezik. A felperes szerint ebből az következik, hogy semmilyen „egyetemleges" felelősség nem léphette túl az 1993. október 29. és 2001. március 22. közötti, körülbelül hét és fél éves időszakot, és semmi nem igazolta azt, hogy őt a Tomkinsszal egyetemlegesen kötelezzék ugyanazon bírság megfizetésére, miközben a jogsértésért való esetleges felelősségük időtartama „anyagi szempontból eltérő" volt.

113 A bírság összegének kellően elrettentő mértékű megállapítását illetően a felperes úgy véli, hogy nehéz olyan esetet elképzelni, amelyben a Bizottság által követett megközelítés nem sértené az 1998. évi iránymutatás e vonatkozását, mivel az megköveteli, hogy a volt leányvállalat és a volt anyavállalat „anyagi szempontból azonos" helyzetben legyen. A jelen ügyben a kiszabott bírság elrettentés címén való növelését egy elkülönülő vállalkozás, azaz a Tomkins méretére utalva számították ki, és e növelés semmilyen összefüggésben nincs a felperes gazdasági vagy pénzügyi helyzetével. A Bizottság által az ellenkérelemben előadott érvekre válaszolva a felperes úgy érvel, hogy a megtámadott határozat (771) preambulumbekezdése csak a Tomkins méretére

és erejére vonatkozik, egyáltalán nem veszi figyelembe az ő helyzetét, és egyáltalán nem igazolja, hogy a helyzetére tekintettel, mint a Tomkins volt leányvállalata, miért kellett a bírságot elrettentés címén növelni.

114 A felperes rámutat a Bizottság által követett megközelítéssel összefüggő másik nehézségre is, azaz arra, hogy a bírság összegének kiszámításakor figyelembe veendő súlyosító vagy enyhítő körülmények gyakran jelentősen eltérnek két olyan független vállalkozás esetén, mint a Tomkins és ő. A felperes szerint e körülmények nem korlátozódnak magából a jogsértésből eredő problémákra, hanem olyan tényezőket is felölelnek, amelyek idővel – ideértve azon időszakot is, amelyet követően a felperes már nem képezte a Tomkins-csoport részét – változhatnak, úgymint a vizsgálat során a Bizottsággal való együttműködés, a jogsértés megszüntetése vagy olyan különböző magatartások, amelyek súlyosító körülménynek minősülhetnek.

115 A felperes szerint a szóban forgó jogalanyok esetében megállapítható súlyosító és enyhítő körülmények között valójában „potenciális különbségek" vannak, amelyeket a Bizottság nem vett figyelembe. E tekintetben, még ha e kérdés a bírság mértékét illetően a jelen ügyben nem is tekinthető „anyagi tényezőnek", a felperes a megtámadott határozat (601) preambulumbekezdésére hivatkozik, amelyben a Bizottság kifejtette, hogy a legfontosabb szerelvénygyártók, köztük a felperes is, a jogsértés teljes időszakában állandóan, folyamatosan és a többi résztvevőnél aktívabban vettek részt a megállapodásokban. A felperes szerint, mivel a kartell fennállásának első éveiben *de facto* az angol társasági jog értelmében vett „alvó" társaság volt, szerepe a neki adott utasítások követésére korlátozódott. Egy másik „potenciális különbség" azon tényből adódik, hogy nem a felperes, hanem a Tomkinsnak jutott a kartellből származó minden pénzügyi előny, tekintettel arra, hogy a Tomkins-csoport hogyan kezelte a készpénzegyenleget.

116 Végül az 1996. évi engedékenységi közlemény alkalmazását illetően a felperes úgy érvel, hogy a Bizottság megközelítése az említett közleményre tekintettel olyan súlyos „potenciális nehézségeket" is felvet, amelyek a vállalkozások nem a jogsértés időpontjában, hanem a vizsgálat időpontjában fennálló helyzetét érintik.

117 A Bizottság e jogalap elutasítását kéri. E tekintetben megjegyzi, hogy a felperes nem bizonyította az egyenlő bánásmód elvének semmilyen megsértését sem az 1/2003 rendelet 23. cikkének alkalmazásával, sem az 1998. évi iránymutatás alkalmazásával, sem pedig az 1996. évi engedékenységi közlemény alkalmazásával összefüggésben.

118 Közelebbről az elrettentési tényezőt illetően a Bizottság a megtámadott határozat (766) és (771) preambulumbekezdésére hivatkozva előadja, hogy a bírság elrettentés céljából való növelésének kiszámításakor két elemet vett figyelembe, azaz a Tomkins-csoport méretét, valamint azon jogi és gazdasági ismereteket és infrastruktúrát, amelyek lehetővé teszik a nagyméretű vállalkozások számára, hogy jobban felmérjék magatartásuk jogsértő jellegét. A Bizottság kifejti, hogy a Tomkins esetében az elrettentést célzó növelésről való döntés során elsősorban az első elem, azaz a Tomkins 4635 millió eurós forgalma volt a meghatározó tényező. A felperes esetében elrettentés céljából alkalmazott növelés azonban a felperes jogi és gazdasági ismeretein és infrastruktúráján alapult, ami azt jelenti, hogy a jogsértés időpontjában a Tomkins-csoport méretét, szerkezetét, forgalmát és szervezetét vették figyelembe. Az alkalmazott 1,25-ös szorzótényező megegyezik a Tomkins anyavállalat esetében alkalmazott szorzótényezővel, mivel a jogi és gazdasági ismeretekre és infrastruktúrára vonatkozó elem a felperes más cégcsoportnak való értékesítését megelőző időpontra vonatkozik.

A Törvényszék álláspontja

119 A jelen jogalap keretében a felperes a Bizottság által a bírság összegének kiszámítása során olyan esetben követett megközelítést kifogásolja, amelyben a vállalkozás a jogsértés vége és a bírságot kiszabó határozat elfogadása között szétvált.

120 Először is az 1/2003 rendelet 23. cikkének (2) bekezdése értelmében vett 10%-os felső határt illetően meg kell állapítani, hogy – ahogyan maga a felperes is elismeri – azt a jelen ügyben nem lépték túl. Ennélfogva a felperes által e tekintetben felhozott érv hatástalan. A teljesség kedvéért meg kell jegyezni, hogy abban az esetben, ha a felperesre egyénileg kiszabható bírság felső határát elérték volna, a felperes jogosult lett volna arra, hogy a szóban forgó felső határt alkalmazzák rá (a Törvényszék T-71/03., T-74/03., T-87/03. és T-91/03. sz., Tokai Carbon és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2005. június 15-én hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 390. pontja).

121 Másodszor a bírság összegének kiszámítása során a jogsértés időtartamának mind az 1/2003 rendelet 23. cikkének (3) bekezdése, mind pedig az 1998. évi iránymutatás keretében való figyelembevételével kapcsolatban a felperes által előadott érvet illetően meg kell jegyezni, hogy a felperes nem ad elő semmilyen konkrét érvet, amely lehetővé tenné az egyenlő bánásmód elve megsértésének megállapítását. Amennyiben a felperes azzal érvel, hogy semmilyen egyetemleges felelősség nem lépheti túl az 1993. október 29. és 2001. március 22. közötti, körülbelül hét és fél éves időszakot, következésképpen semmi nem igazolja azt, hogy őt a Tomkinsszal egyetemlegesen kötelezzék ugyanazon bírság megfizetésére, miközben a jogsértésben való részvételük időtartama, tehát a jogsértésért való esetleges felelősségük „anyagi szempontból eltérő", elegendő az első és a második jogalap vizsgálatára utalni, amely keretében megállapítást nyert, hogy az 1993. október 29-ét megelőző időszak tekintetében nem állapítható meg a felperes jogsértésért való felelőssége.

122 Harmadszor, ami a felperes és a Tomkins egyetemleges felelősségével kapcsolatban előadott azon többi kifogást illeti, amelyek a súlyosító vagy enyhítő körülmények mérlegelésével függnek össze, illetve amely az 1996. évi engedékenységi közlemény olyan esetben való alkalmazására vonatkozik, amikor az anyavállalat és a leányvállalat már nem képezik az EK 81. cikk értelmében vett ugyanazon vállalkozás részét, ki kell emelni, hogy e kifogások a jelen ügyben minden relevanciát nélkülöző, hipotetikus jellegű kérdéseket vetnek fel. Meg kell jegyezni ugyanis, hogy a felperest és anyavállalatát illetően semmilyen súlyosító vagy enyhítő körülményt nem vettek figyelembe. Ugyanígy sem a felperes, sem a Tomkins nem nyújtott be a Bizottsághoz az 1996. évi engedékenységi közlemény alkalmazása iránti kérelmet.

123 Végül, ami a felperes által a bírság összegének kellően elrettentő mértékű megállapításával kapcsolatban előadott érvet illeti, először is emlékeztetni kell arra, hogy az 1998. évi iránymutatás kimondja, hogy a jogsértés jellegén, a piacra gyakorolt tényleges hatásán és földrajzi kiterjedésén kívül figyelembe kell venni, hogy a jogsértők milyen tényleges gazdasági lehetőségekkel rendelkeznek ahhoz, hogy más piaci szereplőknek, különösen a fogyasztóknak jelentős kárt okozzanak, és a bírságot olyan nagyságrendű összegben kell megállapítani, amely biztosan kellően elrettentő erővel bír (az 1998. évi iránymutatás 1. A. pontjának negyedik bekezdése).

124 Az a tény is figyelembe vehető, hogy a nagy vállalkozások rendszerint olyan jogi és gazdasági ismeretekkel, valamint infrastruktúrával rendelkeznek, amely lehetővé teszi számukra annak könnyebb felismerését, hogy jogsértő magatartást folytatnak, és tudatában legyenek annak, hogy a versenyjog alapján ebből rájuk nézve milyen következmények származnak (az 1998. évi iránymutatás 1. A. pontjának ötödik bekezdése).

125 Az első elem keretében a vállalkozás pénzügyi forrásait a bírság kiszabásának napján kell értékelni. A második elemet illetően azon forgalomnak, amely alapján a Bizottság meghatározza a kérdéses vállalkozások méretét, a vállalkozásoknak a jogsértés időpontjában fennálló helyzetére kell vonatkoznia (lásd ebben az értelemben a Törvényszék T-410/03. sz., Hoechst kontra Bizottság ügyben 2008. június 18-án hozott ítéletének [EBHT 2008., II-881. o.] 379. és 382. pontját). Noha e két elem szorosan

összefügg a vállalkozás méretével, a bírság kiindulási összege növelésének két különböző okáról van szó.

126 A jelen ügyben ki kell emelni, hogy a Bizottság bevezetésképpen a megtámadott határozat (766) preambulumbekezdésében arra emlékeztetett, hogy szorzó alkalmazására jogosult a kellően elrettentő hatás biztosítása érdekében a kiindulási összeg kiigazítása céljából (az 1998. évi iránymutatás 1. A. pontjának negyedik bekezdése értelmében), és azon tény figyelembevétele érdekében, hogy a nagy vállalkozások olyan jogi és gazdasági ismeretekkel, valamint infrastruktúrával rendelkeznek, amely lehetővé teszi számukra annak könnyebb felismerését, hogy jogsértő magatartást folytatnak (az 1998. évi iránymutatás 1. A. pontjának ötödik bekezdése értelmében). A Bizottság jelezte is, hogy e két elemet figyelembe kívánja venni.

127 Közelebbről a Tomkins-Pegler gazdasági egységet illetően emlékeztetni kell arra, hogy a felperesre mint a jogsértés elkövetőjére és a Tomkinsra mint a leányvállalata által elkövetett jogsértésért felelősségre vont anyavállalatra kiszabandó bírság megállapításakor a Bizottság a felperes piaci részesedésére támaszkodott, mivel a felperesnek a szerelvények piacán való viszonylagos jelentősége volt a releváns kritérium az érintett vállalkozások kezdeti kiindulási összegének megállapításakor. Ennélfogva a felperest és következésképpen anyavállalatát a hatodik kategóriába sorolták, amely vonatkozásában 2 millió eurós kiindulási összeget állapítottak meg. Ezt követően a Bizottság e kezdeti kiindulási összeget a kérdéses gazdasági egység vonatkozásában az 1,25-ös szorzótényező elrettentés címén történő alkalmazásával növelte, amely szorzótényezőt a Tomkins forgalmához viszonyítva állapította meg.

128 Viszonválaszában a Bizottság kifejtette, hogy a bírság kiindulási összege növelésének igazolása érdekében a Tomkins esetében az 1998. évi iránymutatás 1. A. pontjának negyedik bekezdését, a felperes esetében pedig az 1998. évi iránymutatás 1. A. pontjának ötödik bekezdését alkalmazta.

129 Nem vitatható, hogy e két elem közül a Bizottság jogosult azt választani, amelyet az értékeléséhez a legfontosabbnak ítél.

130 Azonban először is meg kell jegyezni, hogy a megtámadott határozat (771) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy a Bizottság kizárólag a Tomkins által 2005-ben, azaz a megtámadott határozat elfogadását megelőző évben elért forgalomra támaszkodott, és úgy vélte, hogy az említett forgalom igazolja a bírság kezdeti kiindulási összegének elrettentés céljából való növelését.

131 Ki kell emelni továbbá, hogy a megtámadott határozatban a Bizottság egyáltalán nem említi, hogy a felperest illetően alkalmazta volna a jogi és gazdasági ismeretek és infrastruktúra kritériumát, és nem határozza meg azt sem, hogy a kérdéses vállalkozás a jogsértés időpontjában milyen méretű volt, amely kritérium fontos az 1998. évi iránymutatás 1. A. pontjának ötödik bekezdése szerinti növelés igazolásához. Egyébként a jelen ügyben ezt nem is tudta volna megtenni, mivel az 1998. évi iránymutatás 1. A. pontjának negyedik bekezdésében, illetve 1. A. pontjának ötödik bekezdésében foglalt elemeket két különböző időpontban, azaz a bírság kiszabásának időpontjában, illetve a jogsértés időpontjában értékelik.

132 Mindazonáltal, másodszor, e két elemnek az ugyanazon gazdasági egység részét képező két társaságra való megosztott alkalmazása – amelyek közül az egyik a másik társaság anyavállalata, akinek a jogsértésért való felelősségét kizárólag ezen okból állapítják meg –, ellentétes az EK 81. cikk értelmében vett vállalkozás fogalmával.

133 A Bizottság a bírság kiindulási összegének kiszámításakor ugyan jogosult figyelembe venni az említett jogsértést megállapító határozat elfogadását megelőző év forgalmát (az első kritérium alapján) vagy a jogsértés időpontja szerinti forgalmat (a második kritérium alapján). A Bizottság azonban nem támaszkodhat valamelyik kritériumra

úgy, hogy e kritériumot a – korábban a jogsértést elkövető gazdasági egység részét képező – két jogalany közül kizárólag az egyikre alkalmazza. Amennyiben az anyavállalat és leányvállalata az elkövetett jogsértésért rájuk bírságot kiszabó határozat elfogadásának időpontjában már nem képez az EK 81. cikk értelmében vett gazdasági egységet, a Bizottság nem támaszkodhat a volt anyavállalatnak az említett határozat elfogadását megelőző évben elért forgalmára a tényállás időpontjában egyetlen – azonban időközben szétvált – vállalkozást alkotó két társaságra alkalmazandó elrettentési tényező meghatározásakor. E forgalom ugyanis nem tükrözi azt, hogy az említett vállalkozás milyen tényleges gazdasági lehetőségekkel rendelkezik ahhoz, hogy a jogsértés időpontjában más piaci szereplőknek kárt okozzon.

134 A fentiekből következik, hogy a jelen jogalap az elrettentési tényezővel kapcsolatos kifogást illetően részben megalapozott.

A bírság kiszámítása során elkövetett számítási hibára és az egyenlő bánásmód elvének megsértésére alapított, hatodik jogalapról

A felek érvei

135 Másodlagosan a felperes úgy érvel, hogy először is a Bizottság nem tartotta tiszteletben az egyenlő bánásmód elvét a bírság kiszámításakor (akár a Tomkinsszal egyetemlegesen, vagy sem), másodszor pedig a Bizottság mindenképpen hibát követett el a rá kiszabott bírság összegének kiszámításakor (akár a Tomkinsszal egyetemlegesen, vagy sem).

136 A felperes a már kifejtett okokból úgy véli, hogy az őt illetően külön figyelembe vett bírság megfelelő összege 1 millió eurós alapösszeg, elrettentés céljából való növelés nélkül és a jogsértésben való részvételének időtartamát tükröző 70%-os növeléssel, azaz a bírság teljes összege 1,7 millió euró.

137 Ezenkívül a felperes azt állítja, hogy a megtámadott határozat a bírság összegének kiszámítását illetően hibás. Kifejti, hogy a megtámadott határozat (777) preambulumbekezdése szerint a bírság összege az elrettentés céljából és a jogsértés időtartama címén való növelések alkalmazásával 5,2 millió euróra emelkedik, a kiszabott bírság azonban 5,25 millió euró. Semmilyen, a bírság összegének ezen 50 000 eurós növelését igazoló okot nem fogalmaztak meg.

138 A Bizottság e jogalap elutasítását kéri.

A Törvényszék álláspontja

139 Először is a bírság összegének kiszámítása során állítólag elkövetett hibát illetően meg kell állapítani, hogy a Bizottság a megtámadott határozat (777) preambulumbekezdésében lekerekítette a bírság alapösszegét. Az említett határozat (877) preambulumbekezdése, valamint rendelkező része világosan megállapítja, hogy a Tomkinsra – és a felperesre egyetemlegesen – kiszabott bírság összege 5,25 millió eurót tesz ki.

140 Ezenkívül a megtámadott határozat (765) preambulumbekezdésében a Bizottság külön tüntette fel a 2 millió eurós kiindulási összeget, és az említett határozat (771) preambulumbekezdésében az elrettentés címén alkalmazandó szorzótényezőt egyértelműen 1,25-ben állapította meg, amely a kiindulási összeget 2,5 millió euróra

növeli. Végül a megtámadott határozat (775) preambulumbekezdésében a Bizottság kifejezetten feltüntette, hogy a felperes jogsértésben való részvétele időtartamának figyelembevétele érdekében ezen alapösszeget milyen összegekkel növelte, azaz az 1989-es és 1990-es évet illetően külön-külön 5%-kal (125 000 euró), a 2000-ig fennmaradó tíz év minden egyes évét illetően pedig 10%-kal (250 000 euró) növelte az alapösszeget. Ebből következik, hogy a felperes minden további magyarázat nélkül, egyszerű számítással teljes mértékben megismerhette azon okokat, amelyek igazolták a bírság összegének a megtámadott határozat (877) preambulumbekezdésében és 2. cikkének h) pontjában említett mértékben való megállapítását.

141 Azon érvet illetően, miszerint a felperesre kiszabandó bírság megfelelő összegének 1,7 millió eurónak kellett volna lennie, elegendő az alábbi pontokra utalni. Ezenkívül ki kell emelni, hogy semmi nem indokolja a 2 millió eurós kiindulási összeg csökkentését. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy ezen összeget a jogsértés súlya alapján állapították meg, és az érintett vállalkozások közötti jelentős különbség eltérő bánásmódot igazolt a bírságok kiindulási összegének megállapításakor.

A bírság végső összegének megállapításáról

142 Ahogyan a fenti 46–60., 73–98. és 123–134. pontból kitűnik, a megtámadott határozatot meg kell változtatni annyiban, amennyiben a bírságot elrettentés címén 1,25-ös tényezővel, a jogsértésben való részvétel időtartama címén pedig 110%-kal növeli.

143 Egyebekben a Bizottság által a megtámadott határozatban kifejtett megfontolások, valamint a bírságok kiszámításának a jelen ügyben alkalmazott módszere nem kíván a Törvényszék részéről egyéb változtatást.

144 A bírság végső összegét tehát a következőképpen kell kiszámítani: mivel a jogsértés időtartama a felperest illetően (a megtámadott határozatban megállapított tizenkét év és két hónap helyett) hét év és öt hónap, a (2 millió eurós) kiindulási összeget – elrettentés céljából való növelés alkalmazása nélkül – (110% helyett) 70%-kal kell növelni, ami 3,4 millió euró összegű bírságot eredményez.

A költségekről

145 A Törvényszék eljárási szabályzata 87. cikkének 3. §-a alapján részleges pernyertesség esetén a Törvényszék elrendelheti a költségeknek a felek közötti megosztását, vagy azt, hogy a felek mindegyike maga viselje saját költségeit. A jelen ügy körülményei között helyénvaló úgy határozni, hogy mindegyik fél maga viselje saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (nyolcadik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék az [EK] 81. cikk és az EGT-Megállapodás 53. cikke értelmében megindított eljárás[ban] (COMP/F-1/38.121 – „szerelvények”-ügy) 2006. szeptember 20-án hozott C (2006) 4180 bizottsági határozat 1. cikkét megsemmisíti annyiban, amennyiben az megállapítja, hogy a Pegler Ltd az 1988. december 31-től 1993. október 29-ig tartó időszakban részt vett a jogsértésben.

2) A Törvényszék a C (2006) 4180 határozat 2. cikkének h) pontjában a Peglerre egyetemlegesen kiszabott bírság összegét 3,4 millió euróban állapítja meg.

3) A Törvényszék a keresetet ezt meghaladó részében elutasítja.

4) Mindegyik fél maga viseli saját költségeit.

Martins Ribeiro Wahl Dittrich

Kihirdetve Luxembourgban, a 2011. március 24-i nyilvános ülésen.

Aláírások